

Sygn. akt VIII C 1368/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 4 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lutego 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. S.K.A. w W.

przeciwko J. J. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. na rzecz pozwanej J. J. (1) kwotę 717 zł. (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1368/18

UZASADNIENIE

W dniu 23 kwietnia 2015 roku powód (...) spółka z o.o. S.K.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej J. J. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 890,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że J. J. (1) zawarła w dniu 14 czerwca 2014 r. z (...) spółka z o.o. umowę (...) jednoratelną nr (...). W dniu 8 stycznia 2015 r. powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji wierzytelności. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 852 zł tytułem wierzytelności nabytych od (...) spółka z o.o. i 38,51 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od dnia 15 lipca 2014 r.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3- 4)

W dniu 25 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził dochodzoną pozew kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6 v.)

Od powyższego orzeczenia J. J. (1), reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzuty przedawnienia roszczenia, braku legitymacji czynnej i biernej oraz nieudowodnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

(sprzeciw k. 10 v.- 12)

W dniu 26 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec wniesienia sprzeciwu, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 16 v.)

W pozwie wniesionym na urzędowym formularzu strona powodowa podtrzymała żądania pozwu oraz wskazała, że na dochodzoną pozew kwotę 852 zł nabytych od pierwotnego wierzyciela składa się 350 zł tytułem należności głównej i 502 zł tytułem poniesionych przez pierwotnego wierzyciela kosztów w celu dochodzenia należności.

(pозew na urzędowym formularzu k. 23- 25)

W piśmie procesowym z dnia 4 października 2018 r., stanowiącym uzupełnienie sprzeciwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pozwana ponownie wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pisma strona pozwana podtrzymując zarzut braku legitymacji procesowej czynnej wskazała, że powód nie załączył żadnego dowodu potwierdzającego, że P. O., działający jako prezes zarządu (...) spółka z o.o. w W., był faktycznie uprawniony do działania w imieniu pierwotnego wierzyciela przy zawieraniu umowy cesji wierzytelności w dniu 8 stycznia 2015 r. Również reprezentacja po stronie nabywcy wierzytelności wzbudziła wątpliwości pozwanej, gdyż w imieniu powoda występował P. C., jako członek zarządu i pełnomocnik. W dacie zawarcia umowy cesji wierzytelności (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. była reprezentowana przez komplementariusza, czyli (...) spółka z o.o. w W., w imieniu którego oświadczenia mógł składać prezes zarządu, dwóch członków zarządu działających łącznie bądź członek zarządu z prokurentem. Na koniec strona pozwana zakwestionowała wysokość skapitalizowanych odsetek w kwocie 38,51 zł za okres od 15 lipca 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r.

(pismo pełn. pozwanej k. 69- 70)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 77)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2014 roku J. J. (1) zawarła z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana miała otrzymać kwotę 350 zł. Pożyczka powinna zostać spłacona nie później niż do 12 czerwca 2015 r. W myśl § 2 ust. 2.1 umowy cała kwota pożyczki miała zostać przelana na rachunek bankowy pożyczkobiorczyni do dnia 16 czerwca 2014 r. Poza zwrotem kwoty pożyczki J. J. (1) zobowiązała się do zapłaty kwoty 142 zł tytułem prowizji z tytułu udzielenia pożyczki i kwoty 142 zł tytułem prowizji za przedłużenie okresu spłaty zadłużenia o okres jednego miesiąca.

(umowa pożyczki k. 27- 31)

W dniu 8 stycznia 2015 roku (...) spółka z o.o. w W. zawarł z (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. umowę cesji wierzytelności. W imieniu powoda występował P. C., jako członek zarządu i pełnomocnik. W dacie zawarcia umowy cesji wierzytelności (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. była reprezentowana przez komplementariusza, czyli (...) spółka z o.o. w W., w imieniu którego oświadczenia mógł składać prezes zarządu, dwóch członków zarządu działających łącznie bądź członek zarządu z prokurentem.

(umowa cesji wierzytelności k. 37- 41, odpis pełny z KRS k. 53- 58)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie (...) spółka z o.o. S.K.A. w W., wniósł o zasądzenie od J. J. (1) kwoty 890,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 14 czerwca 2014 r. z (...) spółka z o.o. umowy pożyczki pieniężnej o nr (...). Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła zarzuty przedawnienia roszczenia, braku legitymacji czynnej i biernej oraz nieudowodnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu dalej idącego, a mianowicie przedawnienia roszczenia, należy stwierdzić, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że powód dochodzi zapłaty z tytułu mowy pożyczki gotówkowej. W myśl przepisu art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Wobec tego termin przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy, na podstawie której strona powodowa oparła powództwo, wynosi 3 lata. Skoro umowa została zawarta w dniu 14 czerwca 2014 r., a powództwo wytoczono w dniu 23 kwietnia 2015 r., to z pewnością nie doszło do przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Natomiast drugi zarzut podniesiony przez stronę pozwaną, a mianowicie brak legitymacji biernej, zasługiwał w pełni na uwzględnienie, gdyż w przedmiotowej sprawie (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do J. J. (1) wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki gotówkowej. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem rację ma pozwana, że strona powodowa nie wykazała, aby osoba zawierająca umowę cesji wierzytelności w dniu 8 stycznia 2015 r. po stronie nabywcy, była uprawniona do jego reprezentowania. Z załączonego do pozwu wniesionego na urzędowym formularzu odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców powodowej spółki (k. 53- 58) wynika, że w dacie zawarcia umowy cesji wierzytelności (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. była reprezentowana przez komplementariusza, czyli (...) spółka z o.o. w W., w imieniu którego oświadczenia mógł składać prezes zarządu, dwóch członków zarządu działających łącznie bądź członek zarządu z prokurentem. W skład zarządu wchodził wówczas M. H. jako prezes zarządu oraz członkowie zarządu w osobach P. C., K. R. i J. P.. Tymczasem umowę cesji wierzytelności w dniu 8 stycznia 2015 r. w imieniu powoda zawarł wyłącznie P. C., czyli członek zarządu. (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. podczas zawierania w dniu 8 stycznia 2015 r. umowy cesji wierzytelności, była nienależycie reprezentowana, a w konsekwencji umowa jest bezskuteczna.

Zasadności żądania pozwu nie dowodzi również załączone przez powoda zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności (k. 33- 34). Tego rodzaju dokument nie może stanowić i nie stanowi dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości). Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Poza tym strona powodowa nie przedstawiła, żadnych dowodów potwierdzających wykonanie zobowiązania przez (...) spółka z o.o. w W.. Tymczasem z § 2 ust. 2.1 umowy pożyczki gotówkowej nr (...) wynika, że cała kwota pożyczki miała zostać przelana na rachunek bankowy pożyczkobiorcy do dnia 16 czerwca 2014 r. Wobec kwestionowania powództwa co do zasady przez J. J. (2), na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że faktycznie kwota 350 zł będąca przedmiotem pożyczki została wypłacona na rachunek bankowy pozwanej. (...) spółka z o.o. S.K.A. w W. nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających wysokość dochodzonego roszczenia, pomimo podnoszonych przez pozwaną zarzutów w powyższym zakresie. Strona powodowa nie wyjaśniła także co składa się na kwotę 502 zł

tytułem poniesionych przez pierwotnego wierzyciela kosztów w celu dochodzenia należności. W ten sposób powód pozbawił Sąd możliwość weryfikacji prawidłowości naliczenia kosztów windykacyjnych w powyższej wysokości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w dochodzonej pozwem wysokości w związku z zawartą umową pożyczki (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierała i nie jest zadłużona). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania.

W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji czynnej powoda istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza że od początku postępowania była ona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Z powyższych względów, powództwo w przedmiotowej sprawie musiało podlegać oddaleniu, gdyż powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej, jak również zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. Strona pozwana wygrała sprawę w całości i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez pozwaną obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.